

ΕΤΟΣ 63ον

17 Μαΐου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3233)

ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ ΥΠΕΡΛΟΓΟ

Τά κακοπαθήματα τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλλα στή φρικτή φυλακή τῶν Φιλιππῶν τῆς Μακεδονίας μας, ἀλλήλα καί τόν θαυμαστό τρόπο καρποφορίας τοῦ θείου λόγου μᾶς διηγεῖται τό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα. Μέ τρόπο ἄδικο καί συκοφαντικό, ἐπειδή ἀπελευθέρωσαν μιά δυστυχισμένη ὑπαρξη ἀπό τό «πνεῦμα πύθωνος» πού τήν κατέτρυχε καί τήν καθιστοῦσε ἐπιπλέον ἀντικείμενο αἰσχροῦς ἐκμεταλλεύσεως ἀπό τοῦς κυρίου της, ὀδηγήθηκαν στήν «ἐσωτέρα φυλακήν», στό πιό ἀνήλιαγο κάτεργο, ὕστερα ἀπό τά ψέματα ἐκείνων πού ἔχασαν μετά τό θαῦμα τοῦ Παύλου τήν πηγή τοῦ ἄδικου πλοουτισμοῦ τους. Καί ὄχι μόνον αὐτό, τοῦς μαστίγωσαν προηγουμένως μέ τά φοβερά ρωμαϊκά φραγγέλια καί στή συνέχεια, ἴες καί ἦταν ὑποπτοι φυγῆς ἤ μπορούσαν νά κουνηθοῦν μετά τίς τόσες πληγές, τοῦς ἐκλείσαν τά πόδια στήν ξυλοπέδη, τό γνωστό «κούτσουρο». Ἔλαβαν μέ ἄλλα λόγια, ὄλα τά μέτρα, ὄχι γιά νά τοῦς ἀσφαλίσουν, ἀλλήλα γιά νά τοῦς ξεφτιλίσουν.

Ἡ στάση τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλλα στή φυλακή

Πῶς ἀντιδροῦν ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλλας; Μέ τρόπο πού προξενεῖ δέος καί σιγή ἐκπληξη, καθῶς εἶναι τόσο αἰφνίδια ἡ στάση τους καί τόσο μὴ ἀναμενόμενη ἡ συμπεριφορά τους, ὥστε νά προξενεῖ θαυμασμό καί κατάπληξη, ὄχι μόνον στοῦς τότε ἀνθρώπους πού ὑπῆρχαν μέσα στή φυλακή, ἀλλήλα καί διαχρονικά σέ ὄσους ἀνά τοῦς αἰῶνες μελετοῦν τήν περικοπή αὐτή.

Γύρω στά μεσάνυκτα ἡ φυλακή ἀναταράζεται ἀπό κάτι τό περίεργο. Ὁ κῶρος πού μέχρι τότε μόνο τά βογγητά τοῦ βασανισμοῦ καί τίς κατάρες τῶν φυλακισμένων εἶχε συνηθίσει νά ἀκούει, ἀντηχεῖ ἀπό κάτι πρωτόγνωρο. Ἀπό ὕμνους πρὸς τόν Ἀληθινό Θεό! Καί ποιοί ψάλλουν; Οἱ προηγουμένως μαστιγωθέντες, προπηλακισθέντες καί φυλακισθέντες, οἱ ὁποῖοι κανονικά θά ἔπρεπε

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ιστ' 16-34)

Θαυμαστή απελευθέρωση του Παύλου και του Σίλα

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἴδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθῃ ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὐσί. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. Καὶ οἱ στρατηγοὶ περιορῆσαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὑμνοῦν τὸν Θεόν· ἐπημροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμοι. Ἄφνω δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεόχθησάν τε παραχορῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεφωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφυγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξις σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἔσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ προαγαγὼν αὐτούς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτούς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχορῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτούς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλίασατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

νά ἔταν ἐξαντλημένοι καὶ νά ἀποζητοῦν στὸν ὕπνο μιά μικρὴ παρηγοριά γιὰ τὰ δεινά τους! Θαυμάζει καὶ δοξάζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Μαστιγώθηκαν κι ἔλαβαν πολλὲς πληγές, ὑβρίσθηκαν, κόντεψαν νά πεθάνουν, στήν ξυλοπέδη ἦταν καθηλωμένοι, φυλακισμένοι στήν χειρότερη φυλακή, κι ὅμως, δέν συμβιβάζονταν οὔτε μέ τό νά κοιμηθοῦν γιὰ λίγο, ἀλλ' ἀγρυπνοῦσαν προσευχόμενοι! (...) Δέν τοὺς κυρίευσε ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου, οὔτε τοὺς ἔκαμψαν οἱ πόνοι, ἀλλὰ οὔτε καί ὁ φόβος γιὰ τό τί θά τοὺς συνέβαινε μέ τό ξημέρωμα δέν μπόρεσε νά τοὺς βάλει σέ ἀγωνία. Ὅλα αὐτά ἦταν πού τοὺς κρατοῦσαν περισσότερο σέ ἐγρήγορησιν καί τοὺς γέμιζαν ἀπέραντη χαρά!».

Γιατί χαρά; Γιατί ἦταν αἰσθητή ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου, ὅπως ἄλλοτε μέ τὸν Ἰωσήφ στή φυλακὴ τῶν Αἰγυπτίων, ἢ μέ τὸν Δανιὴλ στὸν ἡλάκκο τῶν ἡεόντων, ἢ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες, καθὼς ἐπιγαίναμεν ἑμεῖς οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς μᾶς συνήντησε κάποια ὑπηρετρία πού εἶχε πνεῦμα μαντικόν, καί μέ τήν μαντείαν ἔφερεν πολλά κέρδη εἰς τοὺς κυρίους τῆς. Αὐτή ἀκολούθησε τὸν Παῦλον καί ἐμᾶς καί ἐφώναζε, “Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καί οἶσ ἀναγγέλλουν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας”. Αὐτὸ τὸ ἔκανε πολλὰς ἡμέρας. Ὁ Παῦλος ἦτο πολὺ ἀγανακτισμένος καί στραφεὶς εἶπε εἰς τὸ πνεῦμα, “Σὲ διατάσσω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ βγῆς ἀπὸ αὐτὴν”. Καί ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐβγήκε. Ὅταν ὁμως οἱ κύριοί τῆς εἶδαν ὅτι ἐχάθηκε ἡ ἐλπίδα τῶν κερδῶν τους, ἐπίασαν τὸν Παῦλον καί τὸν Σίλαν καί τοὺς ἔσυραν εἰς τὴν ἀγοράν πρὸς τὰς ἀρχάς, καί ὅταν τοὺς ἔφεραν εἰς τοὺς στρατηγούς εἶπαν, “Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰουδαῖοι, δημιουργοῦν ταραχὴν εἰς τὴν πόλιν μας· κηρύσσουν διδασκαλίαν, τὰς ὁποίας ἑμεῖς πού εἴμεθα Ῥωμαῖοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰς παραδεχθούμε ἢ νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν”. Ξεσηκώθηκε καί ὁ ὄχλος ἐναντίον τους, οἱ δὲ στρατηγοὶ τοὺς ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματα καί διέταξαν νὰ τοὺς ραβδίσουν. Ἀφοῦ τοὺς ἔδωκαν πολλὰ ραβδίσματα, τοὺς ἔρριξαν εἰς τὴν φυλακὴν καί παρήγγειλαν εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάτῃ καλά. Αὐτός, ἀφοῦ ἔλαβε τέτοια παραγγελίαν, τοὺς ἔβαλε εἰς τὴν πιὸ βαθεῖα φυλακὴν καί ἔδεσε τὰ πόδια τους εἰς τὸ ξύλον πρὸς ἀσφάλειαν. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας προσπύχοντο καί ἔψαλλαν ὕμνους εἰς τὸν Θεόν, καί οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τοὺς ἄκουαν. Ἐξαφνα ἐγίνε σεισμός μεγάλος, ὥστε ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς, καί ἀμέσως ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καί ὄλων τὰ δεσμά ἐλύθησαν. Ὅταν ἐξήπνησε ὁ δεσμοφύλαξ καί εἶδε ἀνοικτὰς τίς πόρτες τῆς φυλακῆς, ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καί ἐπρόκειτο ν’ αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἐνόμιζε ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν φύγει. Ἄλλ’ ὁ Παῦλος τοῦ ἐφώναζε δυνατὰ, “Μὴ κάνῃς κανένα κακὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν σου, διότι ὄλοι εἴμεθα ἐδῶ”. Ἀφοῦ ἐζήτησε φῶτα, ἐπήδησε μέσα καί, τρομαγμένος, ἔπεσε εἰς τὰ πόδια τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα. Ὑστερα τοὺς ὠδήγησε ἔξω καί εἶπε, “Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;”. Ἐκεῖνοι δὲ εἶπαν, “Πίστεψε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν καί θὰ σωθῆς σύ καί οἱ οἰκιακοὶ σου”. Καί ἐκήρυξαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου εἰς αὐτόν καί εἰς ὄλους πού ἦσαν εἰς τὸ σπίτι του. Ἐκείνην τὴν νυκτερινὴν ὥραν τοὺς ἐπῆρε καί ἔπλυνε τίς πληγὰς τους καί ἀμέσως κατόπιν ἐβαπτίσθη καί αὐτός καί ὄλοι οἱ δικοὶ του. Τοὺς ἔφερε εἰς τὸ σπίτι του, τοὺς ἔδωσε φαγητόν καί ἐχαίρετο μέ ὄλους τοὺς δικούς του διὰ τὴν πίστιν του εἰς τὸν Θεόν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μέ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Παῖδες στήν κάμινο τῶν Βαβυλωνίων! Γι’ αὐτὸ καί ἐκεῖνοι ἦταν ἡσυχιοὶ, εἰρηνικοὶ καί εὐθυμοὶ ὥστε νὰ φθάνουν ἀκόμη καί νὰ ψάλλουν! Δέν ἦταν οὔτε ὥρα, οὔτε τόπος προσευχῆς, καθὼς ἦταν περασμένα μεσάνυχτα στή φυλακὴ τῶν Φιλιππῶν. Κι ὁμως, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ «ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς», ἀσχέτως περιστάσεων καί συγκυριῶν τῆς ζωῆς, ὑμνεῖ καί δοξάζει τὸν Κύριο, γιατί Αὐτός εἶναι ἡ πηγὴ καί ἡ αἰτία τῆς υπάρξεώς του, ἡ ἀπαντοχὴ του σὲς θλίψεις, ἡ παρηγορία καί ἡ δικαίωσή του!

Τί ἀπήχησε ἔχει ἡ στάση τῶν Ἀποστόλων στοὺς ἄλλους; «Ἐπικροῶντο

17 Μαΐου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ». Ἀνδρονίκου καί Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων (α΄ αἰ.).
Ἀθανασίου ἀρχιεπ. Χριστιανουπόλεως Τριφυλίας († 1735).
Νικολάου νεομάρτυρος τοῦ ἐκ Μετσόβου († 1617).
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Η΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. ιστ΄ 16-34 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. θ΄ 1-38.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Μαΐου, τῶν ἁγίων 318 Πατέρων.
Ἀπόστολος: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιζ΄ 1-13.

αὐτῶν οἱ δέσμιοι», θά μᾶς πεί τό ἱερό κείμενο. Δηλαδή, σαστίζουν καί σέβονται. Δέν φωνάζουν στούς Ἀποστόλους νά σταματήσουν καί νά τοὺς ἀφήσουν νά κοιμηθοῦν, ἀλλῆλα σιωπηλοὶ καί ξάγρυπνοι ἀκοῦν τά λόγια τῶν ὕμνων καί παρατηροῦν τόν τρόπο πού ψάλλει ἡ καρδιά τῶν παράξενων αὐτῶν συγκρατουμένων τους. Ὅταν κάτι εἶναι ἀπό Θεοῦ, ἀκόμη καί ἡ πιό σκληρῆ καρδιά σαγνεύεται ἀναγνώριζοντας τόν Θεό-Πατέρα.

Τό μήνυμα πρὸς ἐμᾶς

Ἐμεῖς σήμερα δέν ἀξιωνόμαστε τέτοιων μαρτυριῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, ἴσως γιατί εἴμαστε ἀνέτοιμοι. Ὅμως, πάντα ὑπάρχουν περιστάτικα στή ζωὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πολὺ περισσότερο τοῦ κάθε Χριστιανοῦ ὁ ὁποῖος πολεμᾶται κυρίως ἀπὸ τὸν μισόκαλο διάβολο, στά ὁποῖα καί ἡ πίκρα καί ἡ θλίψη εἶναι ἀναμενόμενες, καθὼς ἡ ἐξουδένωση, κυρίως ἡ ἠθική, ἀλλῆλα καί ἡ ἀβεβαιότητα γιὰ τὰ ὅσα βρίσκονται μπροστά μας, μᾶς κατατρύχουν καί ἀπειλοῦν νά μᾶς καθυποτάξουν στήν ἀπόγνωση. Ἐξάλλου, ἡ ὑπέρτατη ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀπειθισία, καθὼς ὁ ἄνθρωπος ὑποβάλλεται νά πιστέψει ὅτι οὔτε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς μπορεῖ πλέον νά τὸν σώσει. Γι' αὐτό καί ὁ πνευματικὸς ἀγώνας ὑπάρχει γιὰ νά γεμίσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ ἐμπιστοσύνη στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ-Πατέρα.

Ἄν λοιπόν, ἀγωνιζόμαστε σωστά καί ἐκλαμβάνουμε τὴν κάθε περίσταση τῆς ζωῆς μας ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀφορμὴ ἀγώνα, ὡς ἀσκηση πνευματικῆ πού μᾶς ἐνδυναμώνει κατὰ Χριστόν, τότε θά ἔχουμε κυρίαρχη τὴν πεποίθηση ὅτι εἴμαστε στά χέρια τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δέν θά ἐπιτρέψει νά μοῦμε σέ πειρασμό μεγαλύτερο ἀπ' ὅσο ἀντέχουμε. Ἄν δέ, αὐτό κυριαρχεῖ στήν καρδιά μας ὡς ἀκλήντο καί ἰσχυρό πνεῦμα, τότε περισσότερο θά χαίρουμε «ἐπὶ τοῖς παθήμασι», καθὼς αὐτά θά ἀποδεικνύουν τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωὴ μας καί τὴν προστασία τῆς Χάριτός Του.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---